

Çocukken Ben

– AhmetZeytinci · 28 Ocak 2016

Çocukken ben

Bir şimşekler çaktığında korkardım
Bir de ufak bir kızın gözlerine baktığımda...

Yorganı başıma alırdım usul usul
Başlardım salâvat getirmeye
Annem de beni uyutmak için
Başlardı bin dereden su getirmeye...

Çocukken ben

Bir kediye araba ezdiğinde ağlardım
Bir de kışın burnuna havuç taktığımız
Kardan adamlar eridiğinde...

Yağmuru tanrının gözyaşları sanırdım...
İnsanlara rahmet imiş, bereketmiş,
Toprağa canmış
Yağmadı mı yurduma bunalırdım...

Çocukken ben

Savaşın kirlî yüzünü hiç bilmezdim, hiç anlamazdım...
Habire, kurşun askerlere savaş yaptırdım
Öldüler mi hiç ağlamazdım...

Ne oldu birden bana böyle

Sulu göz oldum.
Bir Türk Askeri vurulup düşmesin yere
Gözlerim kan çanağı sanki çağlayan bir dere...

Çocukken ben

Vatanımı çok sevmiştim
Aynen şimdi de sevdiğim gibi...
Can nasıl feda edilir
Sevdiklerinden nasıl vazgeçilir bilmezdim...
İyi ki büyüdüm

İyi ki de bunları öğrendim...